

Seregélyes, 1895. október 16. – Csepel, 1956. október 26.

Asztalos szakmát tanult. Az októberi polgári demokratikus forradalom győzelme után kapcsolatba került az antimilitarista csoporttal, részt vett a KMP csepeli szervezetének megalakításában. A Tanácsköztársaság idején a csepeli direktórium tagja, majd vöröskatonaként harcolt a román és a cseh fronton. 1919. augusztus után két évre internálták. Kiszabadulása után, 1921 őszétől a Weiss Manfréd-gyárban a szakmaközi szervező bizottság tagja, 13 éven át a Magyarországi Szociáldemokrata Párt csepeli szervezetének elnöke és egyben az illegális kommunista párt tagja: kapcsolatban állott a Társadalmi Szemle szerkesztőségével. 1933-ban letartóztatták, feketelistára került. Baloldali ellenzéki magatartásáért az MSZDP-ből kizárták. 1942 nyarán letartóztatták az antimilitarista mozgalomban való részvételéért. A II. világháború végén részt vett a Csepel kiürítését megakadályozó kommunista akcióban. A felszabadulás után 1945. január 9-étől 1948. július 31-éig Csepel főbírója volt, majd a Fővárosi Temetkezési Intézet igazgatója. 1945-től 1949-ig a Pest megyei, 1948-1949-ben a Csepeli Nemzeti Bizottság tagja, 1950-ben a XXI. kerületi népfrentbizottság elnöke, fővárosi képviseleti bizottsági tag. Tagja volt az MDP Központi Ellenőrző Bizottságának és a csepeli pártbizottságnak. 1954. november 28-ától haláláig Csepel tanácselnöke volt.